

[Arbejdsministeren]

man ikke foretaget en egentlig registrering af årsagerne hertil, men der er jo en række forhold, der kan gøre sig gældende. For det første er der jo en hel del mennesker, der selv finder sig et arbejde eller påbegynder en uddannelse. Herudover er der nogle ledige, der vælger at gå på efterløn eller pension, og endelig er der en gruppe langtidsledige, som ikke mere skønnes at være til rådighed for arbejdsmarkedet.

Til det argument, der anføres i begrundelsen om udstødningspolitik, vil jeg yderligere sige, at det er min opfattelse, at man ved at vende tilbage til lovens hovedregel om 2½ år snarere kæmper imod en tendens til udstødning end det modsatte, fordi man på et tidligere tidspunkt giver de ledige et jobtilbud og dermed gør muligheden for genoptræning lettere. Alle – selv hr. Kurt Hansen – må vist være enige i, at jo længere ledighedsperiode, jo sværere er det for den ledige at vende tilbage til arbejdsmarkedet.

For at sikre tilstrækkeligt med jobtilbud til langtidsledige, der skal have tilbud i løbet af 1980, har arbejdsdirektoratet iværksat en omfattende informationskampagne med det sigte at skabe tilstrækkelige arbejdstilbud i den private sektor.

Spørgsmålet om, hvor mange der skal anvises arbejde uden for deres hidtidige arbejdsområde, kan jo dårligt besvares på nuværende tidspunkt. Vi gør en bevidst bestræbelse på at sikre, at folk får anvist arbejde inden for deres hidtidige område, i det omfang dette overhovedet er muligt.

Vi har ikke foretaget nogen registrering af, hvor mange der hidtil har været placeret uden for deres fagområde, men det drejer sig absolut om et mindretal. Der er ikke noget, der tyder på, at denne udviklingstendens vil blive forrykket i løbet af 1980.

Kurt Hansen (VS):

Der er jo ikke så meget at takke arbejdsministeren for i det svar. Arbejdsministeren svarede kun på en meget begrænset del af mit spørgsmål, og jeg mener også, det tydeligt fremgik af den del af spørgsmålet, som arbejdsministeren svarede på, at der er bange anelser i vente.

Det var en lille del af de langtidsarbejdsløse, der står for at falde bare 1. januar 1980 – sådan forstod jeg ministerens svar – der på

nuværende tidspunkt har fået anvist et job. Hvis jeg forstod ministerens svar rigtigt, er der 8.000 tilbage, der skal have anvist et job i løbet af godt en måned. Er det ikke en aldeles utilfredsstillende situation for de langtidsarbejdsløse at blive bragt i? Man ved ikke, hvor man skal anvise disse mennesker et job henne. Arbejdsministeren ryster på hovedet – så vil jeg bede arbejdsministeren om at forklare, hvor disse 8.000 skal anvises henne inden 1. januar 1980.

Men mit spørgsmål omhandlede også de mindst 10.000, der står for at falde i løbet af selve året 1980; det svarede arbejdsministeren ikke på. Hvad med disse mennesker? Hvor skal de hen? De stilles i en helt uacceptabel situation, fordi arbejdsministeren ikke vil være med til at fastholde den nuværende forlængede periode, man kan få dagpenge i.

Da arbejdsministeren fremsatte et forslag i slutningen af 1978, foreslog man en forlængelse, der gjaldt også i 1980. Det blev blokeret af partiet venstre, som man lavede en studiehandel sammen med. Men hvis arbejdsministerens parti var interesseret i at fortsætte denne forlængelse i 1980 også, kunne han udnytte det flertal, som han naturligvis er klar over findes for noget sådant. Men hvorfor vil arbejdsministeren ikke det? Hvorfor vælger arbejdsministeren at bringe de langtidsarbejdsløse i den helt utålelige situation, som han faktisk gør?

En lang række af de konkrete underspørgsmål, jeg har stillet i den skriftlige begrundelse, har jeg ikke fået svar på, og jeg vil bede ministeren gå lidt ind på dem her i anden runde. Jeg kan ikke læse dem alle sammen op; de står i sidste afsnit af den skriftlige begrundelse.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Forskellen på den situation, vi havde under den særlige moratorieordning – hvor det er rigtigt, at regeringen havde foreslået en længere periode med en 4 års regel end den, vi rent faktisk kom frem til i folketingsarbejdet – og situationen i dag er jo, at vi i mellemtiden har fået skabt en jobtilbudsordning. Jeg har simpelt hen fantastisk svært ved at forstå, at det skulle være særlig tilfredsstillende for folk at kunne få arbejdsløshedsdagpenge, ofte på en meget lav sats, fremfor at